

ÇETİN ÖNER

48.
baskı

Gülibik

Resimleyen: Orhan Peker

CAN
ÇOCUK

© **Can Sanat Yayınları A.Ş., 1990**

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-510-079-1

1. Basım: 1990

48. Basım: 2000 adet, Şubat 2024

Resimleyen: Orhan Peker

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Düzeltili: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Vizyon Basımevi Kâğıtçılık Matbaacılık

ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.; Sertifika No: 52098

Adres: Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z

Beylikdüzü - İstanbul

Gülibik

ÇETİN ÖNER

Resimleyen: Orhan Peker

ÇETİN ÖNER

1943'te Kayseri'de doğdu. Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi Banka İşletmesi Bölümü'nü bitirdi. 1963'te Ankara Sanat Tiyatrosu'na (AST) girdi. Kırkı aşkın oyunda görev aldı. Milliyet Gazetesi Sanat Dergisi Ankara Temsilciliği'ni yürüttü, Olay ve Barış gazetelerinde tiyatro eleştirileri kaleme aldı. 1973'te AST'tan ayrılarak TRT'de yapımcı olarak göreve başladı. TRT'nin ilk yerli televizyon dizisi olan, Aziz Nesin'in yazdığı *Yaşar Ne Yaşar Ne Yaşamaz*'ı yönetti. Birçok televizyon oyununda rol aldı. 1972'de Yeni A Dergisi'nde ilk öyküsü "Keklik"; 1975'te

ilk kitabı *Gülibik* yayımlandı. Kitap 1978’de Almancaya çevrilerek bu ülkede farklı yayınevlerince beş kez basıldıktan sonra, Alman Devlet televizyonu (ZDF) ve TRT ortak yapımı olarak filme çekildi. 14 Eylül 2016 tarihinde yaşama veda eden Çetin Öner, Türkiye’de ve yurtdışında pek çok ödüle değer görüldü.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Dünyanın Bütün Kedileri • Kargalar Kara Değildi • Kömürcü Çocuk • Mavi Kuşu Gören Var mı? • Piyanço

Tahtadan atları, kursundan askerleri, lastikten topları, plastikten arabaları, kısacası, parayla satın alınabilen hiçbir oyuncuğı olmamış yoksul bir çocuğun öyküsüdür bu ykü.

O'nun çocukluđu boyunca bir tek oyuncuđı oldu: Bir horoz, gülibikli bir horoz!

Gülibik, o yoksul ocuk için oyuncak olmaktan da öte bir şeydi: bir dost, bir arkadaş, bir umuttu. Öyleyse bu öykü, o yoksul ocukla Gülibik'in sevinçlerini, acılarını, umutlarını, arkadaşlıklarını da anlatır.

O yoksul ocuk artık büyümüştür. Birçok okulda okumuş, birçok işe girmiş çıkmış, gerekli gereksiz bir yığın bilgiyi, çarpım tablosunu bile öğrenmiş, ama unutmuştur. Bir tek Gülibik'i unutamamıştır yıllardan beri.

Bu öykünün yazarı, öyküsünü, Gülibik'in anısına saygısından, o horozla o yoksul çocuğa, yeryüzündeki tüm horozlarla yeryüzündeki tüm yoksul çocuklara armağan etmektedir.

Merhaba!

etin Öner

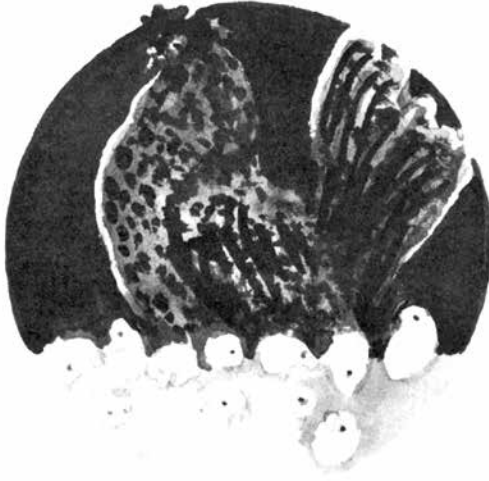

“Kalk gidelim,” dedi Horoz,
“Ölümden öte köy var mı?”

(*Bremen Mızıkacıları*’ndan)

“Kasaba’ya, pazar’a gidiyorum, sana tahtadan at alayım mı?” dedi Baba.

“Bana tahtadan at alacağına etten eşek al!” diye karşılık verdi Çocuk.

O, ibiği kan kırmızı, tüyleri kızılı karalı, gökkuşuğı gibi çok renkli bir horozdu.

Doğduğı günü bugünmiş gibi anımsarım. Yazdı. Babamla pazardan dönmüşük. Koyunlara yem verip sulamak için ahıra girmiştim. Asıl amacım yumurtalarının üstüne tünemiş Kınalı'yı gözetlemektir.

Kınalı, Gülibik'in anasıydı. Tüyleri, kanatları kına yakılmış gibi balkırdı güneşte. Ahırın karanlık bir köşesine, bir yalağın içine sığınmış, yumurtalarının üstüne oturmuş düşünüyordu. Kapıda durup ona baktım; başını kaldırıp uykulu uykulu baktı yüzüme. Sonra da:

“Gurk! Gurk! Gurk!” diye seslendi. Birkaç adım daha yaklaştım. Tüyelerini kabartıp dikiliverdi karşıma.

“Kınalı, korkma, benim!” dedim.

Dinlemedi bile. Yumurtalarının üstünden atlayıp çevremde dolanmaya başladı. Kanatlarını yerde sürüyerek hışırtılar çıkarıyor, dön babam dönüyordu çevremde.

Onu kızdırmamaya çalışarak yalaktaki yumurtalara yaklaştım. Saman yığını içindeki yumurtalar çatlamıştı. Uzanıp usulcacık dokundum birine, sıcacıktı.

Kınalı, yumurtalara dokunduğumu görünce kanatlarını çırparak saldırdı. Korkup kaçtım ahırdan. İçeriden hâlâ kızgın sesi geliyordu:

“Gurk! Gurk! Gurk!”

Ertesi gün ilk ışım uyanır uyanmaz ahıra koşmak oldu. Bir de ne göreyim? Aman Allahım! Kınalı, çevresinde bir sürü civcivle dolaşıp durmuyor mu ortalıkta! Sevincimden neredeyse uçacaktım. Tutup birini sevecek oldum, sen misin onlara dokunan! Kınalı, olanca gücüyle bağırarak engelledi beni.

Gözlerim karanlığa alışınca, uzaktan da olsa incelemeye başladım civcivleri. Aman Allahım, ne güzel şeylerdi onlar! Pembecik ayacıkları, uçlara doğru sararan beyazlı karalı tüycükleri ile canlı birer yumağa benziyorlardı.

Ahırın açık kapısından içeri dolan güneş, Sürme-göz’ün susuzluğunu aklına getirmiş olacak ki, kaba kaba anırmaya başladı:

“A-iii! Aaa-iiii! A-iiiiii!”

Kınalı, kanatlarını çırpıp onun da üstüne saldırdı.

Civcivlerse, ilk kez bu kadar gür, bu kadar çirkin bir ses duyduklarından olacak, korkmuşlar, gagacıklarını havaya dikip bağırmaya başlamışlardı:

“Cik! Cik! Cik!”

Civcivler öylece bağıradursunlar, ben parmaklarımın ucuna basa basa Kınalı'nın kuluçkaya yattığı yalağa yaklaştım. Samanlar dağılmış, üstü yumurta kabukları ile dolmuştu. O da ne? Kırılmış yumurtaların ortasında, çatlak, ama kocaman bir yumurtacık durmuyor mu? Haaaa, demek ki, tembel bir civciv, yumurtasını kıramamış, uyu-yakalmıştı içinde. Usulca okşayıp tırnağımla tıklattım yumurtayı. Kıpırdamaz mı. Bir daha tıklattım, içindeki civciv karşılık verdi. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım neredeyse. Ben yumurtayı tıklatıp, okşayıp dururken çok ilginç bir şey oldu: Çatlak yumurta dağılıverdi; önce pembe bir gagacık, sonra da Gülibik çıkmaz mı içinden. Şaşkınlığım bir kat daha arttı. Bir civciv doğmuştu. Çok mutluydum.

Gözleri yumuk yumuktu Gülibik'in, ağzı kocaman açılmıştı. Üstünden yapışkan bir sıvı akıyordu. Gagası ve ayakları pespembe, tüyleri beyazlı karalıydı.

Pembe ağızlığını açıp seslendi annesine:

“Cik! Cik! Ciiiiik!”

Kınalı, onun sesini duyar duymaz, ok gibi fırlayıp üstüme atıldı. Ellerimle yüzümü korumaya çalışıyordum, ama çıplak bacaklarımı gagalamaya başlayınca kaçmaya başladım. Kapıya kadar kovaladı beni. Soluk soluğa kalmıştı. Ben de öyle.

Ahırın çevresini dolanıp pencerenin önünde pusuya yattım. Gözetlemeye başladım içerisini.

Kınalı, yeni yavrusunu ensesinden tutup yere indirdi. Öteki kardeşleri bağıra çağıra karşıladılar Gülibik'i:

“Cik! Cik! Cik!”

Bir civcivin doğuşunu ilk kez izlemiştim. Bu ilginç olayı birilerine anlatma isteğiyle doluydum. Üstelik kafamdaki bir soruya da karşılık bulmuştum: ‘Yumurta tavuktan değil, civciv yumurtadan çıkmıştı.’ Kime anlatsam, kime anlatsam diye düşünürken, yukarıdaki soruyu soran Alişir geldi aklıma. Evet, bu olayı Alişir’e kesinlikle anlatmalıydım.

Pencereden ayrılıp Alişir’i aramaya başladım. Evlerine gittim, yoktu. Annesi bulgur kaynatıyordu evin önünde, sordum.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

ÇETİN ÖNER

Gülibik

Çetin Öner'den çocuklara bir başucu kitabı

İlk kez 1975'te yayımlanan ve çeşitli dillere çevrilen *Gülibik*'in kahramanı, bir horozdan başka oyuncuğu olmayan küçük bir çocuk... Bu küçük kahraman, “dağların yalınayaklı çocukları”nın zorlu yaşamını, ağaçların, çiçeklerin, mevsimlerin içinden geçerek anlatıyor yaşitlarına.

Çetin Öner'in özenli üslubu ve içtenliğiyle kaleme aldığı bu unutulmaz hikâye, kendini bir şeylere ya da birilerine duyduğu nefretle değil, sevgiyle ve şefkatle var edebilen her çocuğun yol arkadaşı olmaya aday.

roman

YAŞ	8	9	10	+
-----	---	---	----	---

cancocuk.com

